

[Bakholt]

netop for at få nogle fornuftige aftaler på det uddannelsesmæssige. De kan for alvor føle sig snydt nu, og så vil jeg godt spørge, om de har nogen mulighed for at kræve erstatning for de beløb, som arbejdsgiverne her sparer.

Jeg forstår, at det er de radikale, der er arkitekterne bag dette med en uddannelsesfond, og jeg kunne godt tænke mig at stille et spørgsmål til det radikale venstre: vil det radikale venstre nu til at føre arbejdsmarkedspolitik uden at spørge arbejdsmarkedets parter, uden at føre nogen som helst form for dialog med parterne på arbejdsmarkedet? Hvad bliver det næste, hvis dette bliver gennemført? Bliver det, at man skal til at inddrage nye grupper, der skal betale ekstra for deres egen uddannelse? Tager man fat på universitetsuddannelser, læreruddannelse, mellemteknikeruddannelse? Hvem bliver de næste? Og hvis der ikke bliver nye grupper, der skal inddrages, må jeg spørge helt klart: hvorfor skal netop denne gruppe så inddrages på den måde, som den er blevet?

Vi tager i socialdemokratiet kraftigt afstand fra denne uddannelsesfond. Der er tale om forligssjusk af den værste slags. Forligspartnerne har efter vores opfattelse overhovedet ikke tænkt sig om. Man fastsætter hermed nye uddannelsesprincipper, der vil medføre nogle konsekvenser, der overhovedet ikke er gennemtænkt. Det skaber stor utryghed i uddannelsessystemet. Der er grupper, der skal betale denne afgift, men som ikke benytter arbejdsmarkedsuddannelserne, og de vil selvfølgelig – man kan sige med rette – stille krav om at få andel i fondens midler. Det vil sige, at der bliver mindre til uddannelsesformål for de grupper, der hidtil har benyttet arbejdsmarkedsuddannelserne. Hvor der før har været ro, bliver der nu uro. Dette er en ny urimelig og uretfærdig afgift oven i andre indgreb, som regeringen har gennemført, der i særlig grad rammer lønmodtagerne.

Denne afgift er i og for sig også temmelig asocial, for man skal betale det samme beløb uanset éns indtægt. Der er altså ikke noget med, at man lader de største indtægter betale de største afgifter.

Hvem kommer så til at betale dette på arbejdsgiversiden? Ja, hvis vi prøver at se lidt ind i fremtiden, er det sandsynligst, at det er de virksomheder, der i forvejen har indført meget teknologi, har gennemført rationalise-

ringer, og hvor arbejdslønningerne derfor udgør en ret lille del af produktionsomkostningerne, der kommer til at bruge systemet temmelig meget, men det er de små mestre, de små selvstændige erhvervsdrivende, der vil komme til at betale for de stores uddannelsesudgifter på arbejdsgiversiden. Så kan man stille det næste spørgsmål, og det vil jeg gerne stille til arbejdsministeren: er det det, regeringen og det radikale venstre vil opnå? Forslaget er socialt skævt, det er klassepolitik i renkultur.

Jeg må sige, at dette er sørgeligt. Hvad ingen partier eller medlemmer her i folketinget faktisk troede muligt, har det radikale venstre hermed præsteret. De har overhalet fremskridtspartiet højre om med dette asociale forslag. Socialdemokratiet er enig med både Dansk Arbejdsgiverforening – og det er sjældent, vi er enige med den – og LO om at tage stærkt afstand fra dette forslag, og det vil vi gøre så stærkt, som det overhovedet er os muligt.

Bo Kristensen (KF):

Jeg skal på vegne af det konservative folkeparti omtale lovforslag nr. L 67, og min kollega, hr. Frank Mathiassen, vil derefter omtale lovforslag nr. L 68.

Vi må som udgangspunkt for dette lovforslag konstatere, at det er en del af regeringens økonomiske politik at skaffe budgetforbedringer, således at landets samlede økonomi kan blive bragt på plads, og man har så forhandlet sig frem til et forslag, hvorefter der oprettes en uddannelsesfond. Vi finder, det er en rimelig ordning, at arbejdsmarkedets parter, som jo er brugere af dette system, også bidrager direkte til betalingen af det, og arbejdsmarkedsuddannelserne omfatter jo specialarbejderuddannelserne, efteruddannelserne af faglærte m.v., de særlige omskolingsforanstaltninger samt de erhvervsintroducerende kurser for unge og for langtidsledige, dem, der hedder EIFU- og EIFL-kurserne. Vi finder altså, at med det udgangspunkt er det af betydning at få bragt dette til gennemførelse, og vi finder også, at ordningen med ATP, Arbejdsmarkedets Tillægspension, som indbetalingssted er en ganske udmærket løsning.

Vi havde gerne set, at man ved dette lovforslag havde tilgodeset mindre virksomhe-